

Ved lejrbailet

SKOVMANDSTURNERINGEN

I maj nummeret læste I om, hvor spændende og fantasifuld denne turnering var lavet, og I blev jo sikkert klar over, at den stillede krav til spejderfærdigheder af mange slags, ikke mindst til energi og udholdenhed.

Vejret var som bekendt ikke det bedste, og navnlig var de to sidste dage blæsende og kolde og regnfulde. Men der var godt humør over alle holdene, og hvert eneste hold, uanset hvilket points-antal, det opnåede, har ydet en virkelig spejdermæssig præstation ved at gennemføre turneringen. Det viser sig atter, at man gennem spejderlivet kan træne sig op til at gennemføre opgaver, hvor stor fysisk og åndelig udholdenhed er nødvendig.

Det må siges at være et flot resultat, Chr. IV trop fra Hillerød opnåede ved, at dens tre hold besatte de tre første pladser i holdturneringen og tillige vandt som divisionshold. Da jeg overrakte dem præmien som divisionsvinder — det var et stort skovmandsmærke af forchromet metal — forklarede jeg dem, at det var til at hænge på divisionsstanderen. De oplyste mig imidlertid om, at det vidste de godt, for Frederiksborg amts division havde også vundet præmien ved sidste Lands-skovmands-turnering.

BLODDONOR-KORPSET

er navnet på et korps, bestående af gamle spejdere — og nu også af en del andre — som har forpligtet sig til at give blod til syge ved operation på hospitaler. Det har afdelinger i 62 byer og tæller ialt omtrent 12,500 medlemmer, og de har i løbet af det sidste år givet blod i 13,300 tilfælde eller gennemsnitlig 35 om dagen. Der gives hver gang en halv liter blod, og da et menneske har 5 liter blod, vil det sige, at der sidste år er givet lige så

meget blod, som der findes i 1350 mennesker.

Den københavnske bloddonor-afdeling havde fornylig årsmøde i KB-Hallen, hvor der var mødt ca. 3000 af afdelingernes 5500 medlemmer. Da så mange var til stede, var det nødvendigt at have kortene for afdelingens medlemmer med til festen, hvis der skulle blive brug for nogen; og i de to timer, mødet varede, blev fire medlemmer kaldt ud. En af de tilstedeværende havde givet blod 40 gange, svarende til 4 gange så meget blod, som han normalt har i sig.

Selv om blodoverførelser nu gives i mange tilfælde, hvor der ikke foreligger livsfare, er det givet, at der gennem det sidste år er reddet mange menneskeliv ved bloddonorerens hjælp. Enhver spejder over 18 år bør være medlem; tænk på det, hvis du er nær ved de atten år.

TRADITIONER

I de fleste gamle troppe er der traditioner i visse øvelser, ture eller ceremonier, der er noget specielt for hver trop, og som gentages

hvert år. Også korpset har sine traditioner, og det er de skikke, som stammer fra spejderbevægelsens begyndelse i England, og er fastlagt af Baden-Powell.

En af dem er spejderhatten, som Baden-Powell brugte, da han var general i Sydafrika. Den indførte han for spejderne, og der er ingen, der længere kalder den en sydafrikansk hat, den kaldes verden over for en »spejderhat«. Den er et kendetegn. Englænderne bruger den stadig, og i de fleste spejderlande går alle spejderne med denne hat. Også vi, selv om man en del steder mener, at den ikke er »praktisk«. Vor hat er ikke en modegenstand, der ligesom damehatter skifter fra år til år. Den er en del — af vor uniform, og den bruger vi også om sommeren. Modehatter som »lejrhue« eller hvilket navn, man nu giver disse andre hatte, er og bliver modehatter.

Vi følger den gamle tradition fra spejderbevægelsens 40-årige historie.

Ove Holm.

Juni

Svinholm i Hornsherred

Danmarks Naturfredningsforening

Se på dit flag...

AF OLFERT RICHARD

Se på dit flag — når så du det første gang? Jeg kan huske, da jeg så det første gang. Jeg mener: sådan, at det gjorde indtryk på mig. Jeg gik med fader, og jeg må have været meget lille, for jeg gik og holdt ham i hånden. Det gjorde man kun, da man var meget lille, ved I nok. Nu ved jeg ikke, om det var grundlovsdagen eller kongens fødselsdag. Men det var da en dag, da de flagede. Og så bestod fornøjelsen i at »tælle flag«. Vi skulle se, hvor mange flag vi nu så på spadsereturen. Og det var morsomt, hver gang een først kunne få øje på et nyt. Jeg tror, vi talte 82. Men disse små viftende duge overalt mellem træerne og på husene de gjorde sådan et indtryk på fantasien, at jeg gik hjem og skrev en historie lige med det samme. Den handlede om nogle soldater og nogle kalve; men da den skulle have et navn, så kaldte jeg den »Flaghistorien«, — for flagene stod mig endnu i hovedet.

Når har du første gang set på dit flag, sådan at du tænkte noget derved? Næste gang, du ser det, så måske du vil tænke lidt over det.

Se på dit flag, hvor det er smukt!

De andre har måske nok kønnere sprog end vi — og taler det også kønnere — og de har vel også kønnere land og kønnere ansigter, men der er ingen, der har så kønt et flag som vi danske. Det tror jeg rolig, vi kan sige. Det er på een gang så kunstlet i sin form og så smagfuldt i sine farver. Hvor det tager sig ud mod de nyudsprungne bøge! Og det er næsten endnu skønnere mod en gråvejrs Himmel. Læg mærke til det på jeres ture.

Se på dit flag, — der er kæmpet tappert for det!

Jeg gik en Dag omkring i Berlins tøjhus. Da så jeg et sørgeligt syn. Jeg ville ønske, jeg ikke havde set det. Oppe under loftet hang der en hel lang række af — gamle danne-

Kal de Gros Dieh fot.

brogflag. Det var bytte fra krigene i 48 og 64. De var så falmende, og der var een ting til, som det gjorde godt at se: de var allesammen så forrevne. Man kunne se: de var ikke udleveret med det gode. Der var kæmpet for dem til det sidste. Nogle af dem var sikkert vristet ud af døde mænds hænder; og døde mænd holder fast ved en ting. I skal ikke tænke på hævn, når I hører dette. I skal heller ikke ønske at komme i krig. Men I skal beslutte i jeres sind: Jeg vil aldrig svigte min fane.

Se på dit flag, — det er en gave fra Gud.

Sagnet går, at det faldt fra himlen ned. Tro det, hvo der kan, jeg kan ikke. Men jeg kan sagtens finde en mening i det sagn. Vi skal tage Dannebrog som en gave fra Gud. Flaget er jo folkets og landets mærke. Så langt som den danske konge byder, så langt vajer det danske flag. Og vi vil tro, at det er Gud, der har givet os vort land. Det er lille, det er fladt; det er slet værnet; det er overset, — men det er vort. Og så længe Gud vil have os boende her, så længe kan ingen drive os herfra.

„DANMARK“

melder: „ALT VEL“

Ved ankomsten til Santa Cruz de Tenerife på de kanariske øer var det første, vi så, en bil med dansk flag på og nogle mennesker, der vinkede som gale til os. Det var den danske konsul og hans familie.

Hvad den mand gjorde for os i de 5 dage, vi lå i Santa Cruz, er ganske ufattelig. Der var lagt program for hvert eneste øjeblik, og det gik slag i slag.

Vi ankom en fredag, og allerede lørdag morgen var den ene vagt ude at kikke på byens seværdigheder, og om eftermiddagen startede den anden vagt på en tur til øens gamle hovedstad »La Laguna«, hvor de besøgte den pragtfulde domkirke, hvor en af verdens største og vigtigste kirkeskatte findes.

Samme eftermiddag startede 20 særligt udvalgte med bus til øens højeste vulkan, som det var vor agt at bestige; Pico de Teyde's top ligger 3735 m over havets overflade. Vi startede i en stor bus, understøttet med dannebrogflag og kørte med den ca. 80 km op i en højde af omkring 2500 m over havet. Det blev en pragtfuld tur. Vi kørte gennem store fyrreskove og over øde lavamarker op gennem stejle, forrevne kløfter og langs svimlende afgrunde. Vejen snoede sig opad i zigzag med nogle modbydelige skarpe hårnålesving, og det var mere end en gang, at vi sad med livet i hænderne. Det var virkelig gørelsen af en af de drømme, man har siddet og ønsket, når man har set en film fra Mexico's eller Spaniens højsletter.

Da vi tog fra havnen var det ca. 30 grader i skyggen, og vi havde trosetøj på, men på turen op var det blevet ikke så lidt køligere. Da vi

Af
Flemming
Jensen

Fortsat fra forrige
nummer

Pico de Teyde's, top som vi besteg...

ikke kunne køre længere med bussen, skiftede vi tøj og iførte os tykke bukser og trøjer, og den lille flok reglementeret påklædte skolekibeslever var nu forandret til en bande spanske partisaner med spraglede tørklæder og tæpperne rullet sammen over skuldrene. Det var i sandhed et mærkeligt syn at se os vandre af sted i gåsegang med Dannebrog i spidsen. Vi kravlede og kravlede opad i en smal muldsti, og det eneste lys, vi havde, fik vi fra stjernerne, så det var ikke få gange, der blev trædt forkert. Stien slyngede sig mellem forrevne klippestykker og store lavablokke, og det var ikke fast klippe, vi gik på, næh, det var slagger og pimpsten, som skred under fødderne på os.

Da vi havde kravlet i 3 timer på den måde, fik vi øje på den hytte, vi skulle overnatte i om natten, og tempoet blev sat en meget lille smule op. Det første, vi 5-6 stykker, der lå i spidsen, hørte, da vi kom ind i hytten, var: »Hello boys, want a drink?« Det var nogle englændere, der lige som vi havde fået den skruetossed idé at kravle op på vulkanen.

Trætte og udasede, som vi jo var, varede det ikke længe, før vi gik til køjs. Den nat husker jeg tydeligt af to årsager; for det første, fordi vi frøs ganske fantastisk, og for det andet, fordi vi næsten ikke bestilte andet end at drikke vand hele natten, fordi den tynde, tørre luft fuldkomment havde udtørret vore slimhinder.

Kl. 4 blev vi purret ud, og kl. 5 startede vi i en bidende kulde for at kravle det sidste stykke op. Det drejede sig kun om ca. 250 m i lodret linie, men vi gik ca. 5 km i zigzag. Den tynde luft og den bidende vind generede os meget, og så var der endda ikke megen sti at følge, og jo nærmere vi kom toppen, jo værre blev det; men endelig stod vi der og kunne se ned i krateret. Da

var klokken blevet 7, og så sad vi og krøb sammen i læ af kraterrenden for at vente på, at solen ville stå op lidt over 8.

Jeg tror aldrig, jeg glemmer det tidspunkt, da vi hilste solen velkommen ved at synge »Should auld acquaintance be forgot«, medens tænderne klappede i munden på os, men det var det værd. At se vulkanen kaste sin kæmpemæssige skygge ud over øen, det alene var alle besværligheder værd.

Nedturen gik en del hurtigere. Vi var 4 mand, der med flaget i spidsen løb eller rettere sprang ned, og det tog os kun 1 time og 40 minutter, men så havde jeg også fået mine sko aldeles ødelagt — de var ligefrem skåret i stykker af de skarpe sten.

På hjemvejen kørte vi ned gennem øens frugtbareste dal, »Ortavadalen«. Gennem bananplantager, den ene efter den anden, kilometer efter kilometer.

Om sider kom vi til en lille by, »Puerto de la Cruz«, og dér spiste vi frokost sammen med besætningen minus vagtskiftet, der var kommet dertil i 5 busser. Efter at have spist kørte vi »bjergeder« ud til en svømming-pool for at få et hårdt tiltrængt bad, medens de andre kørte i forvejen op til konsulens sommerhus, hvor vi fik en forfriskning, inden vi kørte tilbage til skibet.

Den næste formiddag var bagbords vagt ude for at bese et olieaffineri, og om eftermiddagen blev hele »banden« på nær vagtskiftet afhentet af et skoleorkester, og med det og Dannebrog i spidsen marcherede vi tværs gennem byen ud til en fodboldbane, hvor et hold fra skibet spillede mod et professionelt hold og selvfølgelig fik klø 7-0. Det var der jo ikke noget at sige til, for vi har jo ikke mange træningsmuligheder, og det lokale hold havde lige vundet en kamp

(Blad videre til side 67)

Travlhed om bord

HAN VAR SPEJDER!

AF Bob Brent og Bob Fajz

WAYNE FRECLETON, EN 17-ÅRIG SKOVMAND I EN TROP I SALT LAKE CITY, VAR BLANDT TILSKUERNE TIL EN KANO - KAPSEJLADS - FLUDELIG BLEV HANS FARS OG HANS ONKELS KANDER SUGET IND I EN HEKSEDEL AF HVIRVLENDE VANDMASSE...

HVIS DE IKKE ROR KLAR IGEN, KOM MER DE NED OVER FALDEN!

D-D-DIN FAR SER LID TIL AT KLARE DEN!

SNART EFTER KOMMER DEN FØRRESTE KANO HJELT UD AF KONTROL.

DU GODESTE! HAN RYGER UD OVER FALDEN!

HJÆLP!

WAYNE!!! HJÆLP HAM! - DER ER EN HVIRVEL NEDENFOR!

HJÆLP!

JAMEN WAYNE, VANDET ER 5 MTR DYBT OG DER ER EN VILDE STRØM.

JEG MÅ FØRSØGE JEG MÅ SE AT NÅ ONKEL PÅ EN LIDT ANDEN MÅDE...

HAN KRENGER SPEJDERBLUSEN AF OG KANDER SIG PÅ HOVEDET UD I DET UVISSSE...

STRØMMEVORER MIG DORT! FØR HAN JEG KAN IKKE NÅ HAM.

W-WAYNE! FOR MIN LENS SKYLD - HJÆLP MIG!

JEG MÅ OP AD FLODEN OG PRØVE IGEN - SE, NU GÅR HAN NED FOR ANDEN GANG!

ENDNU EN GANG SETTER WAYNE SIN JERNVILJE OPHOLD DEN RASENDE STRØM...

MEN ENDNU EN GANG FEJER HAN VANDET AF OG KANDER SIG PÅ HOVEDET UD I DET UVISSSE...

DA ONKLEN FØR SVINDER UNDER VANDOVERFLADEN, DVKKER OGSÅ WAYNE DESPERAT NED...

INTET UNDER, HAN IKKE KUNNE HOLDE SIG FLYDE NED - HAN HAR FÅET ET GRINT SÅR I PRANDEN!

SÅ, NU FART PÅ! - HAN ER BEVIDSTLOS.

H-H-HAN ER FOR TUNG FOR MIG - ÅH, MIN ARM, J-J-JEG KAN IKKE MERE!!

SKYND DIG, FAR! - JEG KAN IKKE HOLDE HAM LÆN GERE, NU MÅ JEG SLIPPE.

HOLD UD, WAYNE, NU KOMMER VI!

FOR SIN HEROISKE REDNINGSDÅD MODTOG WAYNE FRECLETON DET ANERKENNELSE SPEJDERKORPS' HØJESTE UDMÆRKE - GULDMEJLJEN.

JEG ER STOLT AF DE, MIN DRENG. UDEN DIN HURTIGE INDGRIBS VAR ONKEL TIL ENDE VED DØD.

Myggepatruljen på sporet

Spejderfortælling af SVEN HOIDAL

Derinde, hvor urskoven var allertættest, kom en dinomaurus frem. De søjle, kæmpe-stærke slyngplanter, som ligesom enorme trolde træer snoede sig på kryds og tværs over det område af junglen, holdt stand mod dyrets kolossale vægt. Øverst oppe i dette mægtige plantefærværk svajede top-pene i den svage julebrise, men længere nede i kratet kunne vinden ikke komme til.

Dinomaurusen, en fjern slægtning af den almindeligt kendte dinosaurus, hastede videre. Hindringerne, som den frodige natur stillede op, syntes ikke at have nogen trættende virkning på kolossen.

»Hvad er det dog du laver?«
Jensemand gav et spjæt ved lyden af den kendte stemme og vendte sig hurtigt og forvirret om. Det varede et lillebillede øjeblik, inden han vendte tilbage til virkeligheden.

»Er du på jagt efter et eller andet?« fortsatte Tolle Myggepf og kastede sig ned i græsset ved siden af kammeraten.

»Nej, ikke rigtigt. Jeg prøver bare mit nye forstørrelsesglas,« svarede Jensemand og priste sig lykkelig over, at han tilsyneladende ikke havde smækket højt, sådan som han desværre så og til havde for vane, når han sånk lå og drømte. Selv om Tolle var en flid fyr og en kniplig kammerat var det ikke sikkert, han ville lade ham slippe billigst fra den historie.

Jensemand satte sig op og plantede foden demonstrativt lige midt i den græsstrø, hvor han for lidt siden som verdens fornemste videnskabsmand var gået på opdagelses-færd. Maurus klarede sig nok alligevel.

»Hvordan tror du, det går os i konkurren-« spurgte han for at tale om noget andet. Desuden kendte han Tolle godt nok til at vide, at han for øjeblikket ikke havde tanker for andet end den woodcraft-konkurrence, som trospøreren havde overrasket dem med for et par dage siden.

»Tja, det er vanskeligt at sige,« svarede Tolle. »Pelle og Umulius har, så vidt jeg kan skønne, en ganske pæn samlingsalderede, og Fesser har specialiseret sig i medicinske planter. Så tænkte jeg, at du og jeg skulle sætte prikken over i'et, hvis du har et par timer, du kan spendere på det.« Han så irriterende hemmelighedsfuld ud med sin påtagne ligegyldighed, men Jensemand var ikke den, der holdt sig tilbage med at spytte ud og forlange klar besked.

»Nå,« sagde Tolle, »for at gøre en lang historie kort, så har jeg opsnuset, at der er rådyr ude på Eggen. Der er så smuppet mange steder derude, så vi sagtens må kunne finde spor, som egner sig til gipsafstøbninger. Hvad siger du til det?«

»Den er mægtig,« sagde Jensemand spon-

tant og anerkendende. Han sprang op og var klar til at tage af sted med det samme. Dette blev jo næsten en fortsættelse af det drømmeri, han lige havde møret sig med, og intet var morsommere end at gå på sporiagt med Tolle.

Et kvarter efter parkerede de cyklerne i et elskeligt nede ved vandkanten og skubbede en flåde ud, som lå gemt under nogle buske, der hang helt ud over vandet.

»Man kan ikke sige, det er noget behageligt fartøj,« bemærkede Jensemand, »men det er jo brugbart, når man har god tid.«
»Du skal ikke snakke ond om vor gode, gamle tømmerflåde,« protesterede Tolle. »Der kan gå flere år, inden der bliver skilsmisse mellem pælene i den.« Han satte sig på en margarinekasse og greb en af de råt tilhugne padleårer. Jensemand fulgte eksemplet, og sagte, men sikkert gled flåden ud mod Eggen.

En fisk gjorde et spring højt op i luften, kun fem-seks meter fra dem.

»Så du, hvad det var for en?« spurgte Tolle.

»Nej, det gik for hurtigt for mig,« svarede Jensemand oplyst. »Det var dumt, at vi ikke tænkte på at tage fiskeregjerne med.«

»Det var der ikke blevet tid til alligevel,« indvendte Tolle. »Sid stille, ellers vælter du gipsbøtten i søen!«

Det var nu en betydelig overdrivelse af Tolle, for der skulle meget til før den store flåde lod sig mærke med, at der var noget på færde.

De to drenge kom da også uden uheld i land på den og begyndte jagten på de eftertragtede spor. Hvis de var rigtig heldige, ville de måske få øje på dyrene selv. Det valde vel foresten tvivlsomt. Rådyr var lette til bens og ikke nemme at komme ind på livet.

Den optimistiske forestning, Tolle og Jensemand var startet i, forsvandt mærkbar allerede i løbet af den første halve time. Til slut standsede Tolle op.

»Det ser ikke så godt ud,« fastslog og kløfede sig mistrøstigt i hovedet. »Færsor er der nok af, men jeg kan ikke se andet. Jeg har for taget sporaftryk af hund og kat for at vise, at jeg ved, hvordan man laver afstøbninger, så det betyder vel i grunden ikke så meget, om jeg også indlemmer et får i samlingen. Nu, vi er her, tror jeg, jeg tager et par afstøbninger.«

Mens Myggenes PF slog sig ned på skranken for at gøre sine forberedelser, strejfede Jensemand videre på egen hånd. Han havde ikke gået mere end 20-30 skridt længere end før han fandt nogle spor, som fik ham til pludselig at standse. Han bjede sig ivrigt ned for at undersøge dem nærmere. Var det også færsor? De lignede ganske vist, men de her var større.

Jensemand så sig tilbage for at se, om Tolle var på vej hen til ham. Nej, PF'en var helt optaget af at tage aftryk af en ganske simpel færefod, mens han, Jensemand, Myggepatruljens yngste medlem, skulle gøre det store fund, som skulle få vægtskålen til at vippe Myggepatruljen op, når resultaterne fra konkurrencen skulle vejes på guldvægt på trospørerens i morgen. Rådyr-spør eller ej, det var vel nok et nyt, som der måtte kunne gøres meget ud af, tænkte Jensemand.

Måske var det tankeoverføring, måske bare en tilfældighed, — hvordan det så end forholdt sig, så kom Tolle akkurat i det øjeblik til at se op efter kammeraten. Og ikke så snart havde han fået øje på Jensemand, før den begivenhederne derovre tog en faretruende, hurtig og forbavsende vending.

Lige bag Jensemand dukkede der pludselig et gråhvidt lyn frem, som for lige på den intetanende dreng. Tolle så, hvorledes Jensemand beskrev en bue i luften og havde nået på enden et par meter længere væk.

Der, hvor han lige havde stået bøjet over et eller andet, stod en mægtig vædder og stampede i jorden, ligesom en diskoskaster, der prøver at komme i ligevægt efter kastet.

Tolle for straks hen til kammeraten med en fart, som sikkert ville have givet ham en pæn personlig rekord på tredsmeteren, hvis han havde løbet hele strækningen. Men her var det også nødvendigt at handle hurtigt, for Jensemand var helt forlumet efter den uventede og ublide medfart og sansede ikke at komme væk, før vædderen var klar til angreb igen. Men nu var Tolle allerede på højde med den og ledte dens opmærksomhed over på sig. Vædderen fik fart på at sætte i fuldt firsping efter ham, men Tolle smøg sig til side, smidig som en toreador.

Omsider var også Jensemand kommet til hæfterne igen. Du gode verden, hvor det svæd bag! Lårene var lammede, så at han knap nok kunne stå på benene. Her havde det ikke hjulpet meget, selv om han havde slugt hele Fessers samling af medicinske planter.

Vædderen stod et øjeblik og kiggede skiftevis på Tolle og Jensemand. Så gjorde den ganske uventet omkring og løb langsomt tilbage samme vej, som den var kommet. Tolle var næsten skuffet over, at vædderen trods alt viste sig at være så forbavsende from. Han mente ellers at have hørt, at når en vædder først var begyndt at stange, var der intet i verden, der kunne standse den igen.

Jensemand gned sig forsigtigt bagl og var meget forpjet med, at fjenden trak sig tilbage igen, selv om han frygtede, at det bare var et strategisk tilbagegag til fordel for et nyt bagholdangreb.

»Du skal se, det var bare den indbydende strambusksstilling, som blev for fristende til den,« mente Tolle. »Så kom han pludselig i tanker om noget, hvorfor var du forresten så oplaget, at du ikke lavede mærke til den? Havde du fundet noget?«

Jensemand rystede bare mismodigt på hovedet.

»Det var det spor dér, jeg studerede, og her lige ved siden af har du sporet efter den elendige vædder. Kan du se nogen forskel på dem?«

Tolle rystede leende på hovedet. Han kunne ikke lade være med at le, selv om det jo var ærgerligt, at turen havde været forgæves.

Men Jensemand fandt ikke situationen helt så morsom. Han måtte ligge på knæ på flådeturen tilbage, og cyklade stående hjem.

»Næste punkt på programmet er præmieuddeling for woodcraft-konkurrencen,« sagde trospøreren og tog pointlisterne frem. »Roverne som har bedømt de tre forskellige opgaver, er kommet til det resultat, at Myggen og Hvepsene må dele førstepladsen. Myggen har først og fremmest en meget fin plantesamling, desuden en brugbar sten-samlings og til slut en spreglig liad original sporsamlings. Den sidste er forresten noget, som går igen også hos de andre patruljer. Pointene bliver: — (Sluttes side 75).

Der dukkede et gråhvidt lyn frem —

Triumferende pegede han på pletterne —

Er du bange for **REGNVEJR** i lejren?

Lad det øse
lad det pøse
lad det regne,
li'så meget som det vil...

Regnvejr i lejren!

Under jamboreen i Birkenhead i England 1929 regnede det praktisk talt hver evige dag (hvilket gav anledning til navnet »MUDBOREE«!), og i sin afslutningstale formædte B.-P. det berømte slagord: »Enhver kan ligge i lejr i godt vejr, men der skal spejdere til at ligge i lejr i regnvejr!»

Også herhjemme kommer vi — med eller uden Meteorologisk Instituts værdifulde bistand — ud for de mest chokerende overraskelser m.h.t. vejrets omskiftelighed. Hvor ofte er vi ikke, efter en start i strålende sol, vendt hjem fra en lejr som mere eller mindre druknede mus — eller omvendt?

MEN — en spejder er ikke noget fjols. Han ved, at hvis han udsætter sig for at blive dyngvåd og gennemkøld, kan det være en farlig ting for helbredet. Men han ved også, at hvis han bliver gennemblødt, behøver det ikke at medføre årelangt sygeleje, når blot han sørger for at holde sig i bevægelse og derefter gnubbe sig tør over hele kroppen med et håndklæde og tage tørt tøj på, når opholdet ude i regnen er forbi.

Vi ser heraf, at en rigtig lejr-sportsmand ALDRIG tager på lejr — selv på weekend-lejr — uden skiftetøj, og så selvfølgelig sin regnfrakke eller vindjakke. Du vil altid kunne finde et eller andet hjørne i rygsækken, hvor der er plads til skiftetøjet. Sætter det ind med regnvejr i lejren, ophøjtes din sovepose (eller tæpper) og dit skiftetøj til at være dine allervigtigste ejendele. Det vil du sande, når du blot een gang har kunnet trække i et par varme, tørre sokker efter måske en hel lang regnvejrsmiddag at have vadet rundt med bare tæer i vand og pløje. Om alt andet forgår — sørg så i hvert fald for, at sovepose og skiftetøj bevares tørt!

Og så et par ord om selve lejrplad-

sen. Et godt gammelt ord siger, at man skal vælge sin lejrplads i regnvejr og ikke i strålende sol. Årsagen er indlysende. Undgå lavninger, hvorfra der ikke er afløb videre ned ad en skrænt, og læg mærke til vegetationen — den kan give den woodkraftkyndige mangt et godt tips om chancerne for oversvømmelse i regnvejr.

Teltet er et helt kapitel for sig. Er der ligefrem huller i taget, er det vældig sundt med en god lang byge. Så lærer man nok en anden gang at holde sit hus i orden. Du har sikkert hørt noget om, at man ikke må berøre teltdugen, når det regner. Grunden er, at lærredet i så fald mister sin evne til at sky vandet, der begynder at slå igennem på det

Tæpperne tørres straks efter regnen

berørte sted. Har Lillepeter alligevel — trods de øvrige indvæneres gjaldende advarselsråb — fået planlagt sin i dette tilfælde alt for brede ryg eller sit velformede hoved op ad teltvæggen, kan skaden i nogen grad afhjælpes ved, at man med en finger laver en kanal ned over den skrå teltvæg, ned til den lodrette; herved vil i hvert fald en del af vandet derefter kunne ledes denne vej ned og altså forvolde mindre ravage.

Og husk, at det bedste sted for pløje under regnvejr er uden for telte og ikke inde i det!

Selvfølgelig skal madlavningen

Er teltet regnet væk, er en kostald måske den sidste udvej!

passes, selv om det øser ned. Det er netop spændende at tage kampen op med elementernes rasen og i kraft af tålmodighed, teknisk dygtighed og — forudseenhed overvinde vanskelighederne, få tændt op og nyde sin gode varme mad. Den omtalte forudseenhed består i, at man enten straks laver sig et vandtæt brændeskjul eller gør sig til vane altid at have lidt optændingsbrænde liggende lige inden for teltåbningen, både om dagen og om natten!

Det vil føre for vidt at komme ind på de hundreder af ting, I kan beskæftige jer med i en lejr, selv om det regner. Kun skal det lige siges, at det absolut ikke er strengt nødvendigt at forblive inde i teltene, snarere tværtimod.

Begynder regnen at tromme mod din teltvæg, får du i første række brug for den ottende spejderlov. Thi selv om havregrøden blev noget tyndbenet som følge af for meget regnvand i den, eller en anden foreslår dig at udsætte guld fisk i de sko, som du af vanvare lod stå ude om natten — så smil og fløjter en spejder under alle vanskeligheder!

Det mener i hvert fald

Torben.

„Danmark“ melder: „Alt vel“

over Spaniens landshold. Derpå marcherede vi tilbage til skibet og vakte, ligesom på vejen op, stor opsig.

Om aftenen var vi ca. 25 mand, der sang og spillede i radioen, og bagefter mødtes vi med de andre til en opvisning af gamle folkedanse med påfølgende bal.

De fem dage på Tenerife var meget trættende, og selv om vi havde haft det skønt, var vi alligevel glade for at komme ud og sejle igen, vi orkede simpelthen ikke mere!

(Sluttes i næste nummer)

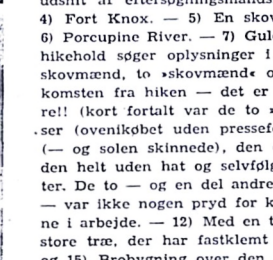
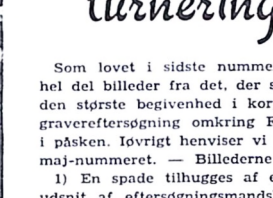
Kender du EGEDAM?

På en herlig plet tæt ved det nordvestlige hjørne af Store Dyrehave ligger Frederiksborg amts divisions prægtige lejrplads Egedam, der traditionen tro også ender på -dam! Den ligger knapt en halv times gang fra Hillerød, men ikke desto mindre helt for sig selv og så højt, at man i klart vejr kan se Kullen — eller var det Göteborg —! Pladsen er meget kuperet, og små søer ligger spredt som perler i området. Øverst på en bakke ligger et stort jordfaldshul, ca. 50 m langt og 30 m bredt og omkranset af høje, slanke nåletræer; her findes den ideelle lejrplads, som straks blev døbt »De tusind stemmers dal«.

Den næsten 10 tønder land store grund erhvervedes fra kommunen på så fordelagtige vilkår, at der senere blev mulighed for at købe og rejse to barakker, en stor og en lille.

Divisionen har udgivet et smukt udstyret skrift om Egedam, hvorfra disse billeder stammer. Fra oven og nedefter forestiller de: Fugleperspektiv — den store hytte — en ægte søn af Egedam — »De tusind stemmers dal« — fra førerstuen — instruktion i pejsestuen — kig ned i »De tusind stemmers dal« og Egedammen.

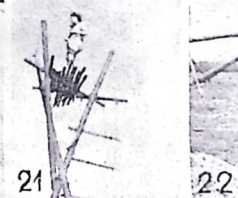

LANDSSKOVMANDS turneringen 1950

Som lovet i sidste nummer bringer vi her endnu en hel del billeder fra det, der sikkert vil blive stående som den største begivenhed i korpset i 1950: den store guldgraver eftersøgning omkring Fort Knox (eller Hylkedam) i påsken. Iøvrigt henviser vi til den udførlige reportage i maj-nummeret. — Billederne forestiller:

1) En spade tilhugges af en grankævie. — 2) Et lille udsnit af eftersøgningsmandskabets lejrpladser. — 3) og 4) Fort Knox. — 5) En skovmand med sin billy-can. — 6) Porcupine River. — 7) Guldgraverlejren. — 8) og 9) Et hikkehold søger oplysninger i guldgraverlejren. — 10) To skovmænd, to »skovmænd« og to guldgravere ved hjemkomsten fra hiken — det er guldgraverne længst til højre! (kort fortalt var de to »skovmænd« iført lange bukser (ovenkøbet uden pressefødd!), den ene med stortrøje (— og solen skinnede), den ene med »spytklad«, den anden helt uden hat og selvfølgelig begge uden spejdbælter. De to — og en del andre af omtrent samme udseende — var ikke nogen pyrd for korpset!). — 11) Maddommerne i arbejde. — 12) Med en trebuk og taljetræk løftes det store træ, der har fastklemmt en skovarbejder. — 13), 14) og 15) Brobygning over den stride flod. — 16) En bro er styrtet sammen. — 17) Vagtkommandøren modtager holdene ved hjemkomsten fra natorienteringen. — 18) og 20) Sejldugsbåden bygges og søsættes. — 19) og forsidebilledet: På de vilde vover — i påskestormen! — 21) og 22) Stafetsignaler fra 8 m højt tårn.

Patruljedørrens Side

Der skal ske noget i sommerlejren!

Sommerlejr!! Alle spejdere, der har prøvet at være i sommerlejr, ved, hvad det vil sige. De, der ikke har prøvet det, har meget til gode!

Hvor mange spejdere i patruljen deltager? — Kommer I alle sammen? Er der nogen, der svigter patruljen?

Næ, det tænkte jeg nok!

Men tænk på dine spejders forventninger! Der skal ske noget usædvanligt, noget, der tales om længe efter, noget, patruljen ikke kan opleve til hverdag.

Men hvad skal det være? Lejrlivet i sig selv, madlavning, badning o.s.v. alene gør det ikke.

Var det ikke en idé at prøve at lave en bro? Selvfølgelig bliver det ikke et stort, flot ingeniørarbejde, men en ganske primitiv bro. Hvis du ser på tegningen og fotografier-

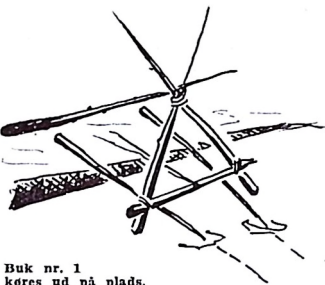
være. Den bro, du ser på fotografierne, blev 20 m lang, og vanddybden var ca. 2 m. Til den brugtes 20 granrafter på ca. 10 m's længde og ca. 150 m reb, hvoraf omkring halvdelen var redningsreb. Da granrafterne ikke bliver ødelagt ved brugen, kan du måske låne dem gratis hos en flink skovfoged, ellers koster de ca. 1 kr. pr. stk. Rebet må derimod købes, hvis der ikke kan skaffes tilstrækkeligt med redningsreb.

Men vi begynder:

Lægten i den øverste gaffel surres forsvarligt fast, da den senere skal bruges til at gå på. Lægterne i bukkens brede ende fastgøres med et slippestik, så at de kan frigøres, når bukken er på plads. Det går let nok at få anbragt den første buk, fordi I kan arbejde med den inde fra land, men den næste buk kommer nok til at kræve hovedbrud, når I skal arbejde med den fra toppen af den første buk.

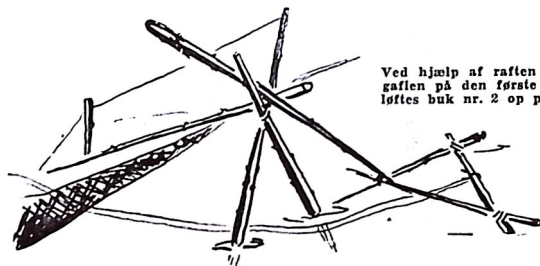
Her er fremgangsmåden: Sur en rafte godt fast i den øverste gaffel, læg bukken i vandet og før den ud forbi den første buk ved hjælp af den fastsurrede rafte og vip derpå den anden buk op i lodret stilling ved hjælp af gafflen på den første buk.

Buk nr. 1 køres ud på plads.

Og sådan bliver I ved, indtil I er nået over på den anden side af åen eller søen. Efterhånden, som I arbejder jer frem, lægges flere rafter op i bukkens øverste gaffler, så at der fremkommer et brodække, som er behageligt at gå på, tre rafter vil være passende. Hvis I er særlig forsigtige og har materialer nok, kan I også bruge 6—7 rafter som brodække.

Og så lige et par advarsler!! Det er bedst at gøre sine første erfaringer med brobygning om sommeren, for der er en vis mulighed for at falde i vandet, og det er ikke særlig behageligt midt om vinteren!!

Ved hjælp af rafften og gafflen på den første buk løftes buk nr. 2 op på plads.

Klar til rejsning af den anden buk.

ne, kan du let klare jobbet som ledende ingeniør.

Den prototype, som vi skal bygge, kaldes en løbebro, men det er nu de færreste patruljer, der kan lave den så flot, at man kan løbe over den! Men det er vej dyrt at lave en sådan bro? Selvfølgelig kommer det an på, hvor lang den skal

Et spejderproblem.

Efter at have lagt til ved molen med jeres »skiv«, opdager I, at et andet fartøj allerede har benyttet sig af den eneste pullert, hvortil jeres båd kan fortøjes. Ligesom den andens trosse er også jeres forsynet med et splejset øje, lige stort nok til at gå ned over pullerten. Da man meget vel kan risi-

Vanddybden undervurdes som regel. Det er bedre, at bukkene er for store end for små. Der er ofte mudder på bunden af danske vandløb, og en buk kan godt synke en meter eller mere i mudderet. Her hjælper den nederste tværstiver noget ved at holde igen.

Brobygning stiller krav til samarbejde, organisation, omtanke og spejdermæssig dygtighed, kort sagt: egenskaber, som enhver patruljefører ønsker skal præge hans patrulje. Prøv selv, så skal I se, hvor spændende det er. Denne model er den letteste at bygge, men der er mange andre typer, som stiller større krav til materiale og kræfter, og som I kan arbejde med, når I har lært begyndelsesgrundene i praksis, og får I først begyndt, fortsætter I ganske bestemt!

Ugle.

Den anden buk på plads.
Broen blev 20 m lang!

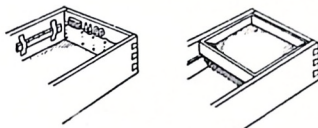
Allmuligmanden

kere, at det andet fartøj ønsker at kaste los før I, kan det ikke nytte noget bare lige at lægge jeres trosse ned over den, der allerede sidder der, fordi de andre så skal have besværet med først at fjerne jeres. Det er en uskreven lov at søens folk ikke generer hinanden, men I må jo anerkende, at de andre har førstretten til pullerten, men på den anden side er også I jo nødsaget til at benytte netop den samme pullert.

Hvad vil I gøre?

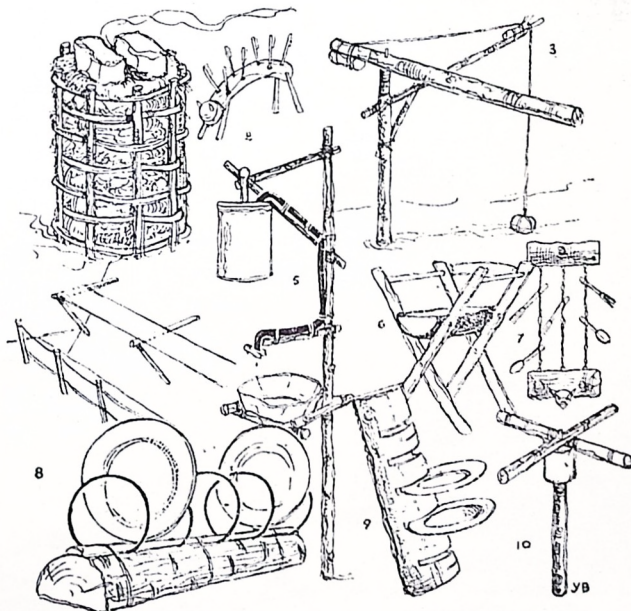
De af jer, der ikke kan klare den, kan kigge efter på side 75.

bruge. Du kan også lave en hylde i skuffen, hvis den er dyb nok til det. Slå et par lister på forneden i skuffen og lav af en krydsfinerplade og nogle lister en bakke, som dækker over det halve af skuffens længde som vist på tegningen.

Ideer fra mange lande —

Her er nogle lejrideer fra Jambooreen i Frankrig 1947: 1) Tjekoslovakiet: Hævet ildsted, 2) Frankrig: Tandbørstestativ, 3) Frankrig: Svinglæge, 4) Svejts: Spisebord, 5) Sverige: Vaskestativ med rindende vand, 6) Frankrig: Lejrstol, 7) Holland: Bestikstativ, 8 og 9) Danmark og Sverige: Tallerkenrækker og 10) Frankrig: Svinglæge. God forryjelse!

„Sporfinder“ hjælper dig med

stjerneprøverne

Jeg tror, at det er en god idé denne gang at snakke om at

**lægge dit tøj sammen —
og børste fodtøj!**

Nu nærmer tiden sig, hvor mange af jer skal på ulvelej. Synes I ikke, at det ville være rart både for jeres mor, for jeres flokfører og for jer selv, om I var vældig flinke til at klare ovennævnte prøver? Jeres mor kunne så trygt sende jer af sted, fordi hun vidste, at I kunne passe på jeres tøj, jeres flokfører ville være glad for at have ordentlige ulve med på lejren, og I ville selv være meget tilfredse, fordi I ikke behøvede hjælp.

Politibetjente, soldater, sømænd, brandmænd og alle andre folk, der skal være parat til med kort varsel at tørne ud på et hvilket som helst tidspunkt af dagen eller natten, spørger altid for at lægge deres klæder og grejer ordentlig på plads, så de kan finde dem på et øjeblik, selv i buldrende mørke. — Akkurat det samme må ulveunger gøre, og de må sørge for at folde deres tøj omhyggeligt sammen og lægge det fra sig netop i den orden, de skal have det på. Det kunne jo være, at een af jer skal op en nat i lejren, og så vil I hurtigt se, at det går anderledes nemt at få tøj på, når man nøje ved, hvor hver eneste ting ligger, nemlig pænt lagt sammen, i den rigtige orden og på den rette plads. Det er noget helt andet, end at fare forvildet rundt efter sine ting og lede efter dem her og der for efterhånden at få vækket hele sovesalen.

Og det bedste ved det hele er, at ens klæder holder ganske an-

derledes og ser langt pænere ud, når man behandler dem på den måde. Man kan blot ikke gøre sådan noget ordentligt, uden at man er vant til det i det daglige, og derfor er det ganske nødvendigt, at I venner jer til det hjemmefra. Begynd derfor allerede nu i aften!

Vi kan nok blive enige om, at det er en stor tilfredsstillelse at have skinnende blankt fodtøj. Denne sag må I også selv klare — så bliver fodtøjet præcis så blankt, som I vil have det. De grejer, som hører med til dette, er:

En gammel kniv til at fjerne eventuel jord med, en hård børste til at fjerne støv og snavs, en børste eller klud til sværten, sværte eller creme, en blød børste til at pudse blankt med og en blød klud til at polere med.

Ja, her er noget at træne i hjemme.

God fornøjelse og
god jagt.
Sporfinder.

På fiskeri i mosehullet

Når I næste gang skal på ulvetur, eller hvis I er så heldige, at I skal på ulvelej, så prøv at lave nogle simple net af nogle tøjposer, som sys på en ståltrådsramme, der bindes til en stang.

Herved kan I fange de sjoveste dyr i mosehullerne, og ved hjælp af bogen »Årets gang i naturen« kan I og jeres Akela hitte ud af, hvad det er for nogle.

Men husk at slippe dem løs igen, når I har set længe nok på dem!

Mere om

Danmarks ældste ulveflokk

I majnummeret spørger Jytte, hvilken ulveflok der er Danmarks ældste.

Første gang, man hører tale om Det Danske Spejderkorps' ulveunger, er i maj 1918, i korpsets førerblad »Spejdersport«, hvor spejderchefen ritmester Lembcke, bl. a. skriver: »I løbet af efteråret er det meningen at oprette en juniorafdeling af korpset under navn af ulveungerne.« I samme blad for oktober står under officielle meddelelser: »Ulvengerne. Der er fastsat følgende løfte for ulveungerne: Jeg lover, at jeg vil gøre mit bedste for at adlyde ulveloven og for hver dag at gøre en lille ting, der kan glæde eller hjælpe en anden.«

Heraf synes det at fremgå, at de første ulveflokk er startet i 1918, hvilket også bekræftes i bladet »Nordisk Spejdersport« for januar 1919, der under »Ulvflokk oprettet« nævner Københavns Division (en under 7. By) og Sydsjællands division (en under 1. Roskilde og en under 1. Vordingborg). I bladet for januar 1920 nævnes 1. Nørrebro ulveflok og 1. Gentofte ulveflok. I marts foreligger udnævnelsen af ulvechefen fru T. Lembcke, og så kommer i majnummeret »Vedels Egnes ulveflok« og »Ulvcheffens Egne«. Fra og med juni fremkommer der regelmæssige artikler om ulve i førerbladet.

Med spejderhilsen
Bahner.

Historien om den kloge indiske fyrste

En indisk storfyrste havde engang mistet en meget kostbar ring. Han var næsten sikker på, at det var en af hans tjenestefolk, der havde stjålet den, men han vidste ikke, hvem af dem det var.

Så kaldte han på dem allesammen og fortalte dem, at hans fine ring var blevet stjålet.

— Nu giver jeg hver af jer en stok. I skal selv trække en ud af det bundt, jeg har her, sagde han. — Om en time må I komme tilbage, og så skal det nok vise sig, hvem der har stjålet min ring. Tyvens stok vil nemlig være 10 centimeter længere end de andre stokke.

Så gik alle tjenestefolkene deres vej en times tid, og de sludrede om, hvem der mon kunne have taget den ring.

Da de kom tilbage igen, begyndte deres herre at måle stokkene, og det varede ikke ret længe, før han fandt en, der ikke havde samme længde som de andre. Men den var ikke længere. Den var 10 centimeter kortere.

Tyven havde nemlig for at være på den sikre side snittet 10 centimeter af sin stok, inden de allesammen skulle tilbage til deres herre!

Også de malaysiske ulveunger i Sydøstasien aflægger ulveløftet, før de optages i flokken.

De to- og firebenede

ULVEUNGER

Ulveungerne i junglen har fire ben, et hoved og en hale, men det er der jo mange andre dyr, der også har. Det har både geden, grisen og giraffen, og de ligner dog ikke hinanden af den grund. De har hver deres specielle bygning og særlige hårlag, og med farverne har det sig på samme måde. Ulvene kender man på kroppen og pelsen, og alle ulve ser nøjagtig ens ud.

Således går det også med drengeulveungerne; de har som andre drenge et hoved, to arme og to ben, men man kender dem med det samme på dragten, ulveungernes uni-

form: den mørkeblå sweater, de korte blå benklæder, den grønne hue med de gule striber og halstørklædet, der altid er af samme farve indenfor flokken.

Og som ulvene i junglen holder de uniformen fiks og pæn. De lader ikke snavs og pletter blive siddende på den, og de sørger for, at den ikke bliver revet og laset under deres kravlen om gennem krattet i junglen.

Og for en drengeulveunge betyder denne uniform noget mere, end den gør for en almindelig ulv. I må huske, at den betegner jer som hørende til et broderskab, der strækker sig hele verden over. I har ulveungebrødre i England, Australien, Afrika, Canada og i Indien — drenge, der udfører akkurat de samme ting, som I gør, og som bærer nøjagtig den samme sweater og hue som den, I har.

Folk venter sig noget mere af en dreng i denne uniform, end de gør af en hvilken som helst anden dreng. De går ud fra som givet, at I både er rene, fikke og ordentlige, at der er fut i jer, at de kan bruge jer til at overbringe en besked eller løbe et ærinde, og at I af jer selv udretter en hel del, der er nyttigt.

Denne tillid har I ikke lov til at skuffe. Det skylder I den bande, I hører til, jeres flok, jeres korps, jeres ulveunge- og spejderkammerater hele verden over.

Naturligvis er I de samme, hvad enten I er ude med flokken, eller I optræder på egen hånd, hvad enten I har jeres uniform på eller ikke har det.

I er altid ulveunger — enten er I det helt, eller I er det slet ikke. De pligter, I har som ulveunger, er ikke bare noget, I kan smøge af jer med uniformen. Men alene det at have ret til at bære denne, er noget, I har lov til at følge jer stolte af.

HJORTEKALDET, 9. Århus.

KORPSET RUNDT

Tigertroppen på roelugning

Til Sydhavsdivisionens jamborette på Bøtø til sommer har Tigertroppen i Nysted inviteret 40 spejdere fra Norge og England som deres gæster, således at de betaler rejsen for dem, fra de kommer til Danmark, og desuden hele opholdet i lejren. For at skaffe penge har troppen truffet aftale med en gård-ejer i Frejlev, der har svært ved at skaffe arbejdskraft til lugningen af sine 10 tdr. land sukkerroer. Gårdejereren er gået ind på, at spejderne engageres som roelugere i deres fritid, og mange af drengenes forældre er så begejstrede for tanken, at de har givet deres tilsagn om at være med i marken.

På den måde får vi penge nok til at betale for de fremmede spejders ophold i lejren, og samtidig udfører vi en god gerning.

Spejderlivet skal også være for dem...

For godt et år siden oprettedes der på Marienlundsskolen i Århus (under Statens institut for talelidende) en spejdertrop. Flere gange, når århusianske troppe var på øvelse i omegnens skove, havde drenge fra denne skole spurgt, om de ikke kunne være med under en eller anden form. Roverne i Århus tog sagen i deres hånd, og efter henvendelse til skolens inspektør, der var begejstret for tanken, lykkedes det hurtigt at få oprettet en anerkendt afdeling.

Troppen ledes af en roverfører med skiftevis assistance af Bjergkolonnens rovertroppe, og efterhånden er næsten alle skolens elever kommet med. Drengene går op i arbejdet med den største iver og med levende interesse. De 3 patruljer er ikke kun en realitet om tirsdagen, men samtlige ugens dage, idet drengene selv i skoletiden bevarer deres patruljesammenhold og om ef-

MÅNEDENS VERS

At tælle til to
og at bygge en bro,
det er let nok, når blot man
er kvik,
at måle et atom, man ikke
kan se,
det er legeværk — det er
teknik.
Og at bygge en hel og vidun-
derlig by
og lave det hele til brokker
påny,
at indtå' Europa med krig
og en hær
og maskiner — det kan enhver.
Men at blive en hjælpssom,
beredvillig spejder,
når man inderst på bunden er
en selvglad starut,
tro mig, min ven, det er et
mandfolkejob for en fjorten
års gut!

termiddagen søger til deres hemmelige huler.

Naturligvis er der mange vanskeligheder at overvinde. Et af de største problemer har været uniformer. Depotet har skænket tørklæder til alle spejderne, men som det ses på vedføjede billede af en af patruljerne, mangler drengene stadig bluser. Men her kan du måske hjælpe! Hvis du har en brugt uniform, da frem af kommodeskuffen med den og send den til RF Mogens Lintrup, Grenåvej 43, Århus. Derved vil du opnå at gøre en spejderbroder meget lykkelig, og er det ikke umagen værd?

Hallo 25. Storedam trop!

Det er nu godt et år siden, vi var sammen i den navnkundige 25. Storedam. Er der nogen af jer der husker Falke-patruljen? Hvis ikke, så stift nærmere bekendtskab med den igen ved at efterkomme vor anmodning om at møde op 100 % til 25. Storedams trops week-end den 10.—11. juni.

Vi skal hygge os et par timer omkring bålet med vor TF Torben, og muligvis kan vi få ham til at fortælle lidt om den store færd, han skal ud på, og som varer et par år. Om selve arrangementet iøvrigt

sendes der meddelelse til hver især, og vi beder om at modtage jeres tilmeldelse omgående.

På gensyn på Storedam!

FALKE PATRULJEN.

En patrulje med skub i!

Grundet på, at Falkene i 1. Stubbekøbing har det lidt sløjt med deres lejrmateriel, indbød de på eget initiativ og uden hjælp af nogen art fra førerne, forældrene, tropsrådet og førerne til en teateraften med fælles kaffebord. Falkene opførte under stor bravour »Gøngehøvdingen« på dukketeater, og efter kaffebordet opførtes forskellige sketche. Ved hjælp af et amerikansk lotteri, annoncer på et hektograferet program o.s.v. tjente Falkene på denne aften 95,14 kr. samt en økse.

Findes der en spejder

der har lyst til at ligge i lejr med en engelsk trop fra 12.—19. august og før eller efter lejren tilbringe en uge i et hjem, begge dele gratis, bedes han snarest henvende sig på korpskontoret.

En god idé —

Vi har lige nu modtaget meddelelse fra Otto Christiansen, TF for »Skjoldungerne«, Flensborg, at de meget gerne kommer herop til vor jamborette, og at de regner med at stille med 15 mand. Vi skal nu rigtig i kontakt med dem dernede, og som første hilsen sender vi fra hver patrulje den lille turistbrochure, som patruljerne selv har lavet, ned til dem sammen med et billede af hver mand samt foreløbig patruljeførernes adresser, så hører vi for-

På Valdemarsdag sælger vi flag for Danmarksamfundet!!

Forhindringsløb for spejdere og ulve

Forhindringsløb er nemme at arrangere og sjove at deltage i. Det gælder blot om at bruge sin fantasi. På denne tegning er vist nogle eksempler på forhindringer, som let kan fremskaffes.

Husk altid fair play i forhindringsløb. Falder du f. eks. ned af trillerne, så gå tilbage og begynd forfra som balancekunstner, indtil du har klaret forhindringen.

håbentlig snart nyt fra »Skjoldungerne«, som forøvrigt skal være een af de bedste troppe, de har i Sydslevig. (TOTEM, 7. Århus)

En begivenhedsrig eftermiddag —

I tropstallet for 1. Absalon — H.K.D. — beretter Vibernes patruljereporter om et patruljeforetagende, hvor der virkelig skete noget: Vi skulle møde i hulen kl. 15, da

vi skulle på løb. Første hold startede kl. 15,30 og næste kl. 15,45. Det hold, jeg var på, fik kun 3 poster, fordi vi kom på vildspor, det andet fik alle 6 poster. Da vi var færdig med løbet, gik vi ned i hulen og spiste. — Jørgen havde ingen mad med, så vi andre delte med ham. Da vi havde spist maden, læste vi i »Fars Blad«; et stykke tid derefter sagde John: »På stribe«. Efter det begyndte vi at tage Falk, og vi tog næsten det altsammen. Nu fik Flemming, Kjeld og jeg ordre til at slå teltet op, og da dette var ordnet, synes John, vi skulle starte en rask lille papirindsamling, og udsatte i præmie en bog, der hedder »Med livet som indsats«, og jeg var den heldige vinder.

Til slut begyndte vi at reparere møblerne i hulen, blandt andet bordet og et par stole og fik syet nogle måtter sammen.

Kl. ca. 21 sluttede vi aftenen og skyndte os hjem.

Mogens.

Myggepatruljen på sporet..

(Fortsat fra side 66)

»Vent lidt, John!« råber pludselig en af drengene. Det var Tolle, som på denne frejdige måde afbrød sin tropsførsel.

»Nu adlyder du mine ordrer, Jensemand!« kommanderede Tolle videre.

Jensemand og alle de andre drenge så forbavset, næsten forfærdet på Tolle. Var han blevet skrupskrø?

Tolle hviskede noget i øret på Jensemand. »Aldrig i livet,« protesterede denne højlydt og forsøgte at smyg sig væk.

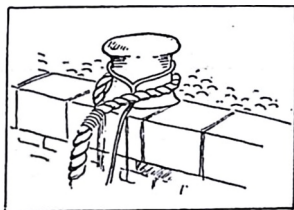
Men Tolle gjorde kort proces. Han fik sin assistent til hjælp og trak Jensemand frem i lysskåret fra pejsen, hvor de ved forenede anstrengelser rullede hans bukseben så højt op, som det var muligt at få dem. Triumferende pegede Tolle på et par store, blå-rød-violette pletter, som kom til syne.

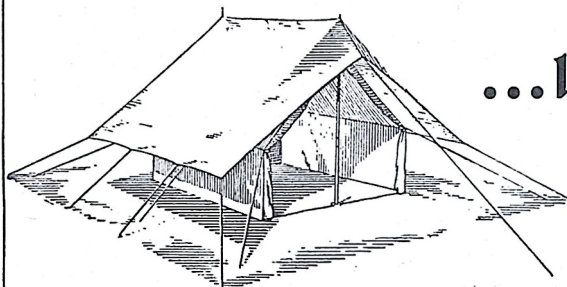
»Er det originale spor, I vil have?« sagde han og vendte sig mod tropsføreren og de tre rovere, som fungerede som dommere. »så kunne I måske have interesse i disse spor efter en gal vædder!«

Et kort øjeblik sad alle og måbede, men så brød latteren løs.

»Bravo, Tolle!« råbte tropsføreren. »Myggepatruljen har vundet!«

Et søspejderproblem (se side 71)

...vi har telte

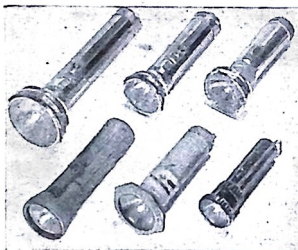
både de rigtige spejdertelte
i army-duck, cottonette og silko-
nette, alt som man ønsker det —
og vi har

DRENGETELTE

til have- og strandbrug, f. eks. pyramidetelt
størrelse 120×120×120 kr. 29.50
A-telte med 2 stænger 100×100×150 kr. 49.50
110×150×200 kr. 58.00

SPEJDERTELTE

Cottonette canadisk model med lodret sidevæg
størrelse 120×120×200×50 kr. 95.00
størrelse 150×150×200×50 kr. 125.00

LYGTER

Priserne er med element og pære.

Stavlygte med focus, bakelit 5.50
Forniklet, stor størr. 7.75 8.50 10.45
do. 3 cell. 9.85 12.50 14.50
Hellesen, forniklet, 2 cell. 17.50
3 cel. 19.00
Pandelampe 13.85
Batteri til denne 2.25
Pandelampe m. focus og extra udstyr 17.50 19.50
Batteri til disse 0.95

GUMMILYGTE "FRANGART"

er blevet en mægtig succes; den har også så
mange gode egenskaber (vi har haft den lig-
gende i vand i 2 døgn, uden at en dråbe er
trængt ind). Den fås i flere farver og drap,
passende til uniformen — den ideelle lejrligte
med ring.
Fuldt monteret med element og pære kr. 11.00

Vi gør opmærksom på, at gummisko er helt udsolgt

VINDERNE AF PRÆMIEOPGAVEN I APRIL NUMMERET

1. præmie: et par Alsboe-sko: Paul Birger Andersen, Hillerød.

10 trøstpræmier bestående af korpsets bøger:

Ib Konggaard Andersen, Herning.

Leif Christiansen, Brønshøj.

Finn Boes Larsen, København V.

Axel Nørholm, Gedved pr. Horsens.

Jørgen Joensen, Klaksvik — Færøerne.

Carsten Carstensen, Klovtoft pr. Hellevad, Sønderjylland.

Chr. Langkilde Nyborg.

Erik Thomsen, Næstved.

Leif Pedersen, Odense.

Olaf Gede Christensen, Valby.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redaktør: cand. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Segade 3, Sersø.

Nørre Farimagsgade 39

København K., Tlf. Palm 4526

Eksp. Kl. 9-17 1/2, Fredag 9-19, Lørdag 9-14

Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418

Aarhus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretnings og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Folsrød 19, København K., Telefon
PALM 5711. Kontortid Kl. 8-16, Lør-
dag Kl. 8-12. Giro 2284

Bagge Blades Ekspedition
Korpskontoret